

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8281/2022
25.08.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца Месне заједнице Обровац из Обровца, чији је пуномоћник Мирослав Пупац, адвокат из ..., против тужених АА из ... и ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милош Штрбац, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужених, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3881/19 од 17.11.2021. године, у седници већа одржаној 25.08.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3881/19 од 17.11.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених, изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 3881/19 од 17.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П 424/16 од 31.05.2017. године, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужени АА обавезе да му на име неисплаћених комуналних услуга исплати износ од 15.000,00 динара, са законском затезном каматом од 23.05.2015. године до исплате, а тужени ББ по истом основу износ од 35.657,00 динара са законском затезном каматом од 09.05.2014. године, те да се обавезе тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженима накнади трошкова парничног поступка у износу од 49.500,00 динара, са законском затезном каматом од 31.05.2017. године до исплате.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 3881/19 од 17.11.2021. године, по жалби тужиоца, преиначена је пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П 424/16 од 31.05.2017. године, тако што је обавезан тужени АА да исплати тужиоцу износ од 15.000,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате на име неплаћених комуналних услуга, а тужени ББ по истом основу износ од 35.657,00 динара са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, да се обавезу тужени да тужиоцу накнаде трошкове парничног поступка у износу од 42.354,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда потврђена, а тужени је обавезан да тужиоцу накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 19.854,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени су благовремено изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права, указујући на разлоге за примену члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Наиме, предмет тужбеног захтева о коме је одлучено правноснажном пресудом је исплата дуга по основу пружених комуналних услуга (утрошак воде и одношења комуналног отпада). Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев, налазећи да је тужилац активно легитимисан у овом спору, јер је фактички пружао туженима комуналне услуге. Такође, тужени су са тужиоцима закључили споразум, односно уговор о начину измирења дуговања и признали дуг, чиме је промењен основ њихове обавезе, па се у тој ситуацији не примењује једногодишњи рок застарелости из члана 378. став 1. ЗОО, већ општи рок застарелости из члана 371. у вези са чланом 39. ЗОО. Образложење побијане пресуде о основу обавезе тужених и истакнутом приговору застарелости, не одступа од судске праксе и правних схватања о застарелости потраживања, имајући у виду конкретно утврђено чињенично стање, тако да не постоји потреба за новим ни уједначеним тумачењем права. Сагласно наведеном, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева који проистичу из уједначеног тумачења и примене права, Врховни касациони суд налази да у конкретној ситуацији не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равно правности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и новог тумачења права, што су иначе разлоги прописани чланом 404. став 1. ЗПП, чије би постојање ревизију учинило изузетно дозвољеном.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу одредаба члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 468. став 1. и 479. став 6. ЗПП и оценио да у смислу тих законских одредаба, ревизија није дозвољена ни као редовна.

Наиме, Законом о парничном поступку, чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да у таквом спору против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена (члан 479. став 6.).

Тужба је поднета 01.08.2016. године ради исплате износа од 15.000,00 динара, који не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, тако да се у конкретном случају ради о спору мале вредности.

С обзиром да је побијаном пресудом донетом у другом степену одлучено у спору мале вредности и у таквом спору није дозвољена ревизија, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић